

sibste Endringsforslag angaaer, da er det stillet, fordi den Bestillingsmand, for hvem der ved samme tilfaldes Bønningstillæg, allerede tidligere i Medhold af de dengang udfomne aarlige Bønningstillægslove har erholdt det og endogsaa erholdt det i det løbende Finantsaar; jeg har derfor troet, at ialtsald Billighed maatte tale for at lade ham beholde det, uagtet det i den nu foreliggende Finantslov er kommet til at fremtræde som Sædtillæg.

Klein: Det maa vistnok ansees for mindre heldigt, at Forslag, der allerede engang have foreligget Thinget ved en Sags anden Behandling, igjen fremtræde ved dens tredie Behandling, og det har været Tilfældet med de Spørgsmaal, som foreligge i de af 19 ærede Medlemmer foruden mig under Nr. 6 til § 8 og under 2 til § 9 stillede Forslag, at de have været Gjenstand — ialtsald det sidstnævnte — for det ærede Things Afgjørelse ved anden Behandling. Der har deri maattet være indeholdt for mig en stærk Opfordring til at overveie, hvorvidt det kunde forsvares igjen at bringe Spørgsmaalet frem for det høitærede Thing, men denne Overveielse har for mit Vedkommende — og jeg er overbevist om, at det samme gjælder mine ærede 19 Medforslagsstillere — ført til det Resultat, at det var Pligt igjen at forelægge det høitærede Thing dette Spørgsmaal. Der er to Omstændigheder, som jeg i den Henseende vil tillade mig at gjøre opmærksom paa. Den første er, at Spørgsmaalet, da det forelaae til Afgjørelse ved anden Behandling, tilshneladende kom enkelte ærede Medlemmer noget uventet, idetmindste hørte man Udtalelser, som gif i den Retning, at man vilde afholde sig fra at stemme, da Spørgsmaalet ikke laae klart for, og vist er det, at en ikke ringe Deel af Thingets Medlemmer ikke deeltog i Afstemningen. Den anden Omstændighed er den, at jeg maa tillægge Spørgsmaalets Afgjørelse en ganske særdeles stor Betydning. Naar jeg siger, at jeg tillægger Spørgsmaalets Afgjørelse en overordentlig stor Betydning, saa gaaer jeg ikke alene ud fra den Betragtning, som det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Riebe) gjorde gjælbende, den nemlig, at det her dreier sig

om at gjøre Ret eller Uret mod enkelte bestemte Personer — og det forekommer mig, at naar Rigsdagen staaer ligeoverfor enkelte private Mænd, og det dreier sig om at gjøre dem Ret eller Uret, saa er der stor Opfordring til ogsaa at overveie Sagen og at vogte sig for at gaae den Enkelte for nær — men der er en anden Betragtning, som for mig har endnu større Betydning end Hensynet til de enkelte Mænd, og det er navnlig den, at det er i høieste Grad uheldigt, naar der fremkommer Konflikter mellem de forskellige Statsmagter. Det vil ikke være glemt, hvorledes vi for faa Dage siden i denne Sal havde, jeg for mit Vedkommende kan ikke kalde det Andet end en temmelig uhyggelig Forhandling om Forholdet mellem Domstolene og Lovgivningsmagten. Der blev ved den Leilighed brugt meget stærke Udtryk, som vare i høi Grad uberettigede, men de bleve som sagt brugte; der blev talt om, at Anarkiet allerede var tilstede, at Domsmagten gjorde Oprør, og hvorfor blev dette sagt? Fordi Domstolene, idet de efter deres Pligt afgjorde et Spørgsmaal, der var dem forelagt, derved havde gjort en Fortolkning gjælbende, som nogle ærede Medlemmer her i Salen bagefter ikke fandt rigtig. Naar der i et saadant Tilfælde kunde være Tale om Anarki og Oprør — Udtryk, der naturligtvis, jeg gjentager det, vare aldeles ubesøiede — hvorledes vil det da gaae, naar det Tilfælde skulde indtræffe, at Domstolene, efterat Lovgivningsmagten har udtalt sin Anskuelse om, hvorledes Loven skal fortolkes, komme, følgende deres Pligt, til en Anskuelse, der er imod Lovgivningsmagtens? Jeg er overbevist om, at der da vil have sig et endnu større Raab om, at Domstolene overskride deres Kompetence. Sine Udtalelser vare, siger jeg, i høi Grad uberettigede; jeg skal dog ikke gaae videre ind paa dette Thema, men blot henvise til en Ytring af den høitærede Finantsminister, der udtrykte Sandheden i saa og simple Ord, nemlig, at den Fortolkning, som Domstolene gjøre gjælbende, den er den rigtige, og naar Regjeringen eller Rigsdagen maatte ansee denne Fortolkning for uheldig, saa er der kun den Veie at gaae, at Lovgivningsmagten ændrer den Lov, som ved Domstolenes Fortolkning er bleven at forstaae paa en efter sammes Mening urigtig Maade.